

El PCE revisarà la seva relació amb el PSUC

Els congressos del PSUC i del PCC celebrats recentment han obert la porta a la reformulació de l'espai comunista a Catalunya. El PCC espera rebre l'aval del PCE i fa una crida als crítics del PSUC per crear una nova formació comunista unificada.

El PCE revisarà la seva relació amb el PSUC, un cop aquest partit ha decidit per una àmplia majoria de continuar "congelat", és a dir, inactiu i "subsumit" al si d'Iniciativa per Catalunya. La lectura que fan els comunistes espanyols del darrer congrés del PSUC és que aquesta formació ha deixat de ser l'instrument que agrupa tots els comunistes catalans i per tant ja no pot ser l'interlocutor únic del PCE a Catalunya, com havia estat fins ara. "El que ha aprovat aquest congrés del PSUC té poc a veure amb el que vol el PCE a Catalunya", ha assegurat a aquest setmanari Víctor Díaz, membre de la direcció del PCE i un dels integrants de la delegació d'aquest partit que va assistir al congrés dels comunistes catalans. El PCE va acordar en el seu darrer congrés que el seu referent a Catalunya havia de ser un partit comunista organitzat i en actiu, condicions que ja no compliria el PSUC.

Segons el PCE, l'"espai comunista" a Catalunya, el comparteixen principalment dos referents organitzats. D'una banda hi ha el que anomenen la "minoria comunista" del PSUC, referint-se al sector del Manifest, oposat a la congelació del partit, que va aconseguir un 30% dels vots. I d'una altra, el Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC), que també ha celebrat fa dues setmanes el seu congrés.

Els dos partits comunistes que conviuen al Principat, el PSUC



i el PCC, han celebrat aquest mes de maig, amb una setmana de diferència, els seus respectius congressos amb uns resultats que van en direccions clarament oposades. Mentre que el PSUC optava majoritàriament per hivernar, el PCC feia una crida a la reunió

El PCE considera que el PSUC, després del seu darrer congrés, ja no pot ser l'interlocutor únic del PCE a Catalunya.

ficació de tots els comunistes catalans en un sol partit. En ambdós congressos hi va haver una presència destacada del PCE, tot i que en cada cas, el to del discurs va ser molt diferent.

En el cas del PSUC, la representació va anar a

càrrec de Julio Anguita, que va fer un discurs llegit en clau d'avertència. Després de felicitar els assistents per haver decidit no dissoldre's, va avisar que "aquesta felicitat podria veure's entelada els propers dies", un cop la direcció del PCE hagi estudiat amb deteniment les resolucions del congrés. Els responsables del PCE preveuen pronunciar-se cap a principis de juliol, en el marc d'un comitè federal. Abans, la direcció del PCE demanarà una reunió amb la nova direcció del PSUC per conèixer les seves intencions, però també es reunirà amb els impulsors del Manifest i amb la direcció del PCC. Malgrat aquest calendari de reunions, la resposta del PCE sembla ja determinada en les paraules de Víctor Díaz: "A nosaltres ens hauria agradat que el nostre interlocutor fos un PSUC revitalitzat, operatiu, però si això no és possible, no renunciem a buscar altres referents".

En el cas del congrés del PCC, la representació va anar a càrrec del secretari d'organització del PCE, Paco Frutos. Precisament Frutos havia estat secretari general del PSUC en el moment en què el partit es va escindir, l'any 1981, entre eurocomunistes i pro-soviètics. Aquests darrers van crear el PCC. Davant els qui antigament havien estat els seus adversaris, i acompanyat per una representació de vuit membres de la direcció del PCE, Frutos va assegurar que avui per avui el seu partit i el PCC coincideixen





“pràcticament en tot” i va advocar per enfortir les relacions entre ambdues formacions “independentment del que hagi passat amb anterioritat”, en referència a la divisió comunista de l’any 1981. Frutos també va al·ludir al congrés del PSUC, assegurant que els militants d’aquest partit “són i volen ser comunistes, volen connectar amb aquest partit”, en una clara referència al sector del Manifest. Frutos va tancar la seva intervenció fent una crida a la unitat dels comunistes, cosa que Anguita no va fer una setmana després, al congrés del PSUC. La valoració de la direcció dels comunistes espanyols sobre el congrés del PCC és molt més positiva que la que fa del congrés del PSUC. Per Víctor Díaz, el congrés del PCC va transcórrer en “un ambient positiu i esperançador” que demostra que aquesta organització és “una referència vàlida de l’espai comunista de Catalunya que d’ara endavant cal considerar”.

El PCE es mostra molt cautelós a l’hora de definir com ha d’anar el procés d’unificació dels comu-

Alfred Clemente considera que seria un error que els crítics abandonessin el PSUC, perquè afavoriria els qui el volen dissoldre.

nistes catalans, entre d’altres coses perquè vol evitar tota acusació d’intervencionisme, però no amaguen que veurien amb bons ulls un retrobament entre el PCC i el sector del Manifest pel PSUC, tot i que reconeixen que no serà un procés fàcil. “Segurament encara no es donen les condicions per bastir aquesta unitat, explica Díaz, però hi ha nous auguris que ens permeten d’esperar esperançats”.

Guerra a Ribó. De moment, no-

més el PCC sembla apostar obertament per la carta de la unitat, ja que els responsables del Manifest consideren encara necessari continuar treballant dins el PSUC i forçar un congrés extraordinari per debatre el futur del partit. Alfred Clemente, un dels principals impulsors del Manifest pel PSUC, troba que el darrer congrés “no ha tancat res” perquè el problema de fons no s’ha discutit. El problema de fons és, segons Clemente, si es dissol definitivament el PSUC o se li dóna una continuïtat revitalitzant-lo. “Els esperen que ens oblidem del PSUC i que ja no calgui fer un congrés de dissolució, però li hem agafat gust a la congelació”, assegura, amb notable ironia, Alfred Clemente.

Per aquest dirigent de l’anomenat sector anguitista, si els crítics del PSUC abandonessin ara el partit cometrien un error, perquè deixarien les mans lliures als qui volen la desaparició definitiva de la formació. El fet que en aquest congrés no s’hagi plantejat obertament la dissolució, com pretenien inicialment els dirigents afins a Rafael Ribó, és valorat

Els crítics del PSUC intentaran forçar un congrés extraordinari. D’esquerra a dreta, els promotors del manifest: Ramon Luque, Antoni Lucchetti, Alfred Clemente, Gregorio López Raimundo i Ferran Gallego.

Els contactes entre dirigents del PCE i del PCC ja s'havien produït en el marc d'Izquierda Unida. A la foto, una reunió bilateral entre dirigents d'IU, encapçalats per Julio Anguita, i dirigents del PCC, encapçalats per Marià Pere.



ARXIU / EFE

com una primera victòria pels partidaris de la revitalització del PSUC. L'estratègia que es plantejen a partir d'ara és intentar reorganitzar tots aquells militants "que no es vulguin congelar", i relançar el partit on tinguin majoria, amb l'objectiu final d'acon-

seguir un congrés extraordinari i atènyer la *descongelació* del partit. En paraules de Clemente, "avui per avui no ens plantejem la unitat dels comunistes, sinó com emfortim el PSUC". Els impulsors del Manifest no volen renunciar per ara a fer que el PSUC

continuï sent "el partit hegemònic dels comunistes catalans", ja que al seu parer "la millor manera de reagrupar els comunistes catalans seria amb un PSUC relançat".

Els dirigents del PCC en canvi, consideren "liquidat" el PSUC després del seu darrer congrés. Jordi Miralles, portaveu del partit, creu que amb la decisió de mantenir hivernat el partit, Ribó, a més de guanyar temps, aconsegueix que "ningú pugui dir que el PSUC no existeix, però tampoc permet que ningú l'utilitzi". Davant d'aquesta situació, el PCC considera necessari obrir un procés de confluència de tots els comunistes catalans en un sol partit. En paraules del seu portaveu: "estem disposats, sense cap condició prèvia, a posar tota la nostra organització, tot el nostre patrimoni, per poder culminar el procés de tancament de la divisió dels comunistes catalans i arribar a confluïr en un sol partit on hi siguem tots, amb l'única condició que sigui un partit comunista". Segons Miralles, les raons que van dur a l'escissió de 1981 "ja estan tancades". Els dirigents del PCC tenen previst reunir-se aviat tant amb el PCE com amb els crítics del PSUC per iniciar les converses.

Una opció equivocada. Davant aquests moviments, la nova direcció del PSUC, escollida en el darrer congrés amb més del 60% dels vots, recorda que la decisió de subsumir el PSUC al si d'Iniciativa per Catalunya és "irreversible". Joaquim Mestre, un dels dirigents del partit, espera que el PCE respecti la decisió presa pel congrés i recorda que si els comunistes espanyols decidissin replantejar les seves relacions amb els comunistes catalans haurien de modificar els seus estatuts, que reconeixen el PSUC com l'interlocutor únic. Des del seu punt de vista, si el PCE optés per establir relacions amb el PCC faria una opció equivocada, perquè ho faria amb "un partit sense credibilitat política, que no té suport electoral i amb un suport social insignificant".

Pere Martí

fundació
BANCAIXA

**Del 19 al 25
de maig.**

AGENDA

22 Dijous

Taula Redona

"Solidaridad y objeción de conciencia".

Participen: Luis Felipe Martínez, Cáritas, Cruz Roja, Médicos del Mundo y Consejo de la Juventud de Valencia. Centre Valencià del Voluntariat de 19'30 a 21 hores. Carrer Fuencaliente, 1. València.

Dijous Cultural

"Los orígenes de la sedería valenciana".

Germán Navarro. Departament d'Història Medieval. Universitat de València. Sala Sorolla a les 19'30 hores.

23 Divendres Jazz

Betty Carter & her Trio.

Venda anticipada d'entrades a través de Servientrada, tel. 387 55 77, a partir del dimarts 20, de 8 a 22 hores. Sala d'Actes a les 20'30 hores.

Sala d'Exposicions

"Arte de la seda en la Valencia del siglo XVIII".
Fins al 8 de juny.



CENTRE CULTURAL

Plaza de Tetuán, 23. Tel. 387 58 64. València